

ÚVODNÍ SLOVA

Začíná prosinec, ve kterém můžeme slavit Kristovo narození. V této době přichází zvláštní světlo na zem. Připravujeme se na narození Spasitele. Každým rokem nanovo k radosti všech tvorů. Jeho fyzické prodlévání na zemi bylo jen krátké, ale jeho působení potrvá věčně. Jeho síla je Boží síla. Nikdy nemůže vyhasnout.

Adventní doba není pouze časem nákupů. Má především svůj duchovní obsah. A tím je nejen příprava na Vánoce. Vyzývá nás k setkávání se s Kristem v našem každodenním životě.

Prožít plodně adventní dobu znamená nově se setkávat s Bohem. Přijmout výzvu adventu znamená vycházet mu v ústrety, obracet se k němu, pozvedat k němu své oči, smířit se s ním a s těmi, kdo jsou kolem nás a odhazovat všemožnou zbytečnou přítěž, která nám znemožňuje jít po jeho cestách...

-dž-

MODLITEBNÍ KOUTEK

Jednou z výhod (do příště si zkusím vzpomenout ještě na nějakou:) života v řídké diaspoře, jakou máme i v našem kraji, je bezesporu i častá příležitost k návštěvě bohoslužeb „cizích“ církví – chce-li tu člověk do společenství, jinak to nejde :(

Tak jsem se dostal na mši i v den, kdy si římsko-katolická církev připomínala památku Terezie z Lisieux. Hlavním tématem jak kázání, tak následných rozhovorů (ano, jsou i místa, kde se po bohoslužbách hovoří o kázání...) byly přímluvné modlitby. Uvědomil jsem si tam, jak moc si jejich význam neuvědomujeme a jak je i proto zanedbáváme.

Často žijeme v představě, že jsme si své blaho sami zajistili, či že Bůh vyslyšel naši modlitbu. Ale co když vyslyšel modlitbu někoho jiného? Co když se nám daří tak dobře proto, že se za nás modlí zrovna někdo, s kým my nechceme mít nic společného, protože nám kdysi velmi ublížil? Nebo někdo, koho ani sami neznáme, kdo nás ale viděl jít skleslé po ulici a nezapomněl na nás (jako my na něho)?

Dnes vám, milí čtenáři, nenabízím ani „hotovou“ modlitbu, ani recept, co dělat, když nám modlitba nejde podle našich představ. Chtěl bych vás ale všechny pozvat, abyste doplnili své přímluvy o někoho, kdo je potřebuje a o kom si myslíte, že příliš přímluvců nemá. Jistě jich ve svém okolí najdete víc než dost. Ne-li, pak se prosím nezdráhejte modlit za mne...
-mjt-

ROZHOVOR

Sborové shromáždění kralovického sboru zvolilo na jaře dva nové aktivní presbytery (členy staršovstva) – Pavla Tersche a Matyáše Turského. Pro malý diasporní sbor to představuje nezanedbatelnou posilu. Matyáše jsme se zeptali, jak se mu v jeho nové službě daří.

Mohl bys stručně popsat, kudy vedla tvá cesta do církve a konkrétně do kralovického sboru?

Pocházím ze zcela sekularizovaného prostředí, proto jsem přímou zkušenost víry v dětství/mládí neměl, pouze jsem si trochu četl v bibli jako historické knize. Teprve po vysoké škole, už v zahraničí, mě silná kritika tehdy nejnovějšího překladu -B21- ze strany České biskupské konference (tímto jim srdečně děkuji!) přiměla přečíst si v něm Kázání na hoře, čímž jsem byl „chycen“. Dalších asi 5 let jsem zpracovával rozpor mezi Ježíšovým kázáním a křesťanskou praxí. Do ČCE jsem přišel hned po svém návratu ze zahraničí před rokem a půl už s žádostí o brzký křest, k němuž došlo o půl roku později. V Kralovicích jsem proto, že v mém okolí žádný jiný evangelický sbor už není a minimální katolickou víru přeci jen nemám:)

Jaké výzvy podle tebe v současnosti stojí před kralovickým sborem?

Především musíme převzít závazek a odpovědnost sboru. V současné době se chováme jako velmi pasivní kazatelská stanice s luxusem vlastního rozpočtu a staršovstva. Je zcela nezbytné, abychom se jednak obrátili opět ke Kristu, jednak k lidem v našem okolí, kterým máme povinnost zprostředkovávat SROZUMITELNÝM způsobem Evangelium. Jako většina ČCE, kterou jsem dosud poznal, trpí sbor udržováním

obsahově již vyprázdněné vnější formy a nezájmem o živé lidi mimo okruh vlastních členů. Je třeba se lidem otevřít a vyjít jim vstříc. Pokud se to nestane a tedy nepřijdou žádní noví lidé, tak sbor v několika málo letech končí.

V čem přitom vidíš konkrétně svůj úkol?

Osobně vím, jak obtížné je přejít přes práh kostela dovnitř, jak těžce se „institucionalizuje“ osobní víra. Snažím se pomáhat při tom všem lidem, ať už „divoce“ věřícím, či teprve hledajícím. Hodně se věnuji i ekumeně, což už má docela dobrou odezvu u členů jiných církví, bohužel mnohem lepší než v ČCE...

Ptal se -kš-

PODZIMNÍ PŘEMÍTÁNÍ

Tak tohle už je definitivně poslední! Přesvědčuji sama sebe, když píšu další cedulku k řízku čerstvě zasazené růže, jejíž pupeny vypadají tak životaschopně. Zjišťuji, že čím jsem starší, tím bližší jsou mi pojmy nejen vděčnost a pokora, ale i odpovědnost.

Už od října vybízí počasí v Londýně, kde momentálně žiju, k přemýšlení, bilancování, rozjímání. Občas se ukáže sluníčko a ozáří parky plné krásných podzimních barev, a pak se zatáhne a prší. Příroda jakoby sama nabádá k přípravě na advent...

Mně k tomu přemýšlení inspiruje i vydlážděný dvoreček před mým oknem, kde mi postupně vyrostla malá pestrobarevná zahrádka s kaméliemi, fuchsiemi, růžemi, muškáty, bramboříky a dalšími květinami, keříky a keři. Zjišťuji, že čím jsem starší, tím větší cítím zodpovědnost, a to jak vůči lidem, tak vůči živočichům, rostlinám a dokonce i věcem.

Když to vezmu od konce – nedokážu třeba vyhodit židli, kterou jsem sice našla, ale kdysi mi dobře posloužila. Dnes už ji bohužel nemám kam dát.

A zodpovědná se cítím i za rostliny. Znáte to, zasadíte několik kousků, kdoví, zda se ujmou. A ono se jich pak ujme více, než jste čekali a vy už nevíte, komu byste je ještě nabídli. Ale vyhodit je, když se mají tak k světu?!

Nebo - tuším, že většinu zrní a semen, která nasypu na zem červenkám, pěvuškám a kosům (do krmítek chodí obvykle jen sýkorky), vyzobou holubi. Mám je však odhánět, když i oni jsou hladoví?

Nedělám chybu, když té veverce, co mi neustále hrabe v květináčích a obnažuje cibulky tulipánů a narcisů, ještě sypu slunečnicová semínka? Ale – pře-

ce je tak úžasné pozorovat, jak si na nich pochutnává!

Říkám tomu svému dvorečku – malá meditační zahrádka. Aniž bych chtěla její smysl zveličovat, myslím, že zamýšlet se nad životem a nad sebou samým můžeme vlastně kdekoliv, kde máme k tomu vhodný prostor a čas.

Čím více přemýšlím, tím více pokládám za nejdůležitější v životě - neublížit.

Jednou jsem mluvila s jedním význačným plzeňským chirurgem a ptala jsem se ho na jeho životní krédo. Odpověděl: „Neublížit!“ Byla jsem tehdy ještě mladá a tak jsem si říkala – neublížit? To je přece málo! To krédo by mělo znít „pomáhat“!

Mnohokrát jsem si na to později vzpomněla, a postupně si uvědomila, že „neublížit“ může být velmi náročné a někdy je hodně těžké rozhodnout, co ubližuje a co ne.

Dnes jsem už pochopila, že neublížit může být víc, než se zdá. Pomoci můžeme jen v omezeném počtu případů, se kterými se setkáme. Ale pokud se nám podaří ve svém životě neublížovat, pak naše stopa, kterou tu zanecháme, nebude negativní. V životě bychom neměli sledovat, kolikrát jsme někomu pomohli, ale zda jsme někomu neublížili.

Přesto se bohužel nejednou stane, že byt' i nechtěně zanecháme za sebou oběti. Třeba tím, že něco špatně vyhodnotíme a následky jsou bolestné. Pokud si to dokážeme přiznat (což může být mnohdy i velice trýznivé), pak pro nás nastávají náročné chvíle hledání, jak své jednání odčinit.

Osobně věřím, že i když to už nejde na stejném místě, kde jsme chybovali, můžeme své skutky napravit někde jinde. A někdy třeba tím, že jsme velkorysí vůči chybám a nedostatkům jiných. Velkorysí v tom, že už chápeme, že chybovat je lidské a víme, že právě vlastní chyby nám mohou udělit tu nejlepší lekci.

Zjišťuji, že čím jsem starší, tím více vidím, co všechno se musím ještě naučit. Proto přeji sobě i případným čtenářům hodně odvahy k hledání cest, i štěstí při jejich nalézání!

Irena Kastnerová

CÍRKEVNÍ ROK: ADVENT

Znovu začínáme prožívat ten krásný adventní čas. Rozsvěcujeme svíce na adventním svícnu, aby nám připomněly, že se blíží svátky světla a radosti – Vánoce. Světlo je symbolem života, zahání tmu, zbavuje

nás strachu a nejistoty, ukazuje nám správnou cestu a prokazuje nám jiné důležité služby. Snad proto mnohá proroctví hovořila o příchodu Spasitele jako o příchodu světla. „Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo, nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo.“ (Iz 9:1(2))

I evangelista Jan hovoří o Pánu Ježíši jako o světle, které svítí v temnotách a tma je nepohltila. A tak vlastně i ti lidé, kteří jen ze zvyku rozsvěcují svíčky na vánočním stromku, docela nevědomky tak připomínají, že Vánoce jsou svátky příchodu Světla Božího do tohoto světa, mezi nás.

Ježíš Kristus je opravdu velikým světlem, které se nedá ničím nahradit. Lidé dovedou velice mnoho, dokážou si vybudovat a vymyslet různé filosofické soustavy, ale marně se pokoušejí dát si sami odpověď na otázku po smyslu lidského života. A pak mnozí z nás, zvláště v těžkých a bolestných chvílích poznávají, že jenom Ježíš Kristus a jeho evangelium může vnést světlo tam, kde pro nás je jen temnota a neznámo. Jen Ježíš nám přišel říci, že jsme byli Bohem stvořeni pro život s ním, podle jeho zákonů lásky, dobra a pravdy.

Mnoho lidí položilo život za své ideály, ale jen Ježíš Kristus svůj život dobrovolně obětoval z lásky k Bohu za celé lidstvo. Jen Ježíš a jeho oběť nám dává naději a posiluje nás i v těch chvílích nejtragičtějších, kdy všechny jistoty se hroubí a my stojíme tváří v tvář smrti. A protože Ježíš Kristus tolik znamená pro každého člověka, který se s Ním setkal, připomínáme si každým rokem s radostí to období očekávání Spasitele, jak je prožíval národ izraelský před dvěma tisíci lety, abychom nezapomněli, že Pán Ježíš i teď vstupuje a přichází do tohoto světa, že i my se s ním můžeme setkat a poznat v něm Svého Zachránce a Ukazatele pravé životní cesty.

Jiří Chytil

farář Církve československé husitské v Kralovicích

SETKÁNÍ NEDÁVNO POKŘTĚNÝCH

Dá se již po dvou setkáních mluvit o tradici? My jednu takovou založili v loňském roce v Domaslavi. Dvě skupinky katechumenů Českobratrské církve evangelické (ČCE) ze sborů v Chrástu a v Českém Brodě (ff. K. Šimr a M. Lukášek) se krátce setkaly těsně před svými křty. Letos jsme setkání přesunuli do bývalého augustiniánského kláštera v Zaječově a přizvali i další nedávno pokřtěné dospělé – členy našich sborů. Tématem setkání byla naše pokřtěstní zkušenost víry a života v našich sborech.

Docestovali jsme různě, ať již autem, nebo pěšky. Pěší cesta z Kařezu byla zážitek. Krajina v okolí Zaječova je krásná a nabídla nám nádherné výhledy v zapadajícím sluníčku. Jen těsně u cíle jsme málem přehlédli stromy téměř zarostlý klášter v údolí, jinak opravdovou dominantu. Je dobře, že je tento nádherný dům vystavěný k Boží slávě, opravován.

Stejně jako vloni jsme i letos začínali společnou modlitbou a zpěvem v kostele. Poté jsme se přesunuli ke společné večeři a k večernímu povídání - právě o naší duchovní cestě od křtitelnice do zaječovského kláštera. Sobotní den jsme zahájili ranní modlitbou a zpěvem, po snídani nás čekalo další povídání, tentokrát o modlitbě a o Večeři Páně, kterou jsme také ještě před obědem společně slavili. Po obědě jsme si ještě krátce vyměnili své dojmy z končícího setkání a vydali se opět na cestu - domů a do svých společenství.

Sama za sebe chci ještě jednou poděkovat za uskučnění tohoto, pro mne přínosného a krásného setkání. Jsem ráda také za obě přednášky. Na tomto krátkém setkání nelze stihnout probrat více věcí. Čeká nás další cesta a naším průvodcem na ní je naše víra.

Prosím Otce nebeského a jeho Syna, aby vás provázeli na cestě životem. Požehnané ať jsou vaše dny!

Jana Plachá

bývalá katechumenka chrásteckého sboru ČCE a členka KS Praha-město

PROGRAM

Kralovice:

pravidelné **biblické hodiny** jsme přesunuli do Domu sociální péče, Plzeňská 345 – vždy 1. čtvrtek v měsíci ve 14h.

Tradiční provedení **České mše Vánoční J. J. Ryby** v podání souboru Václav bude letos v sobotu 19.12. v 17 h v evangelickém kostele.

Tříkrálový koncert souboru **Chrástochor** pak také v sobotu 9. 1. 2016 v 17 h. Dobrovolné vstupné půjde na Tříkrálovou sbírku Charity.

Chrást:

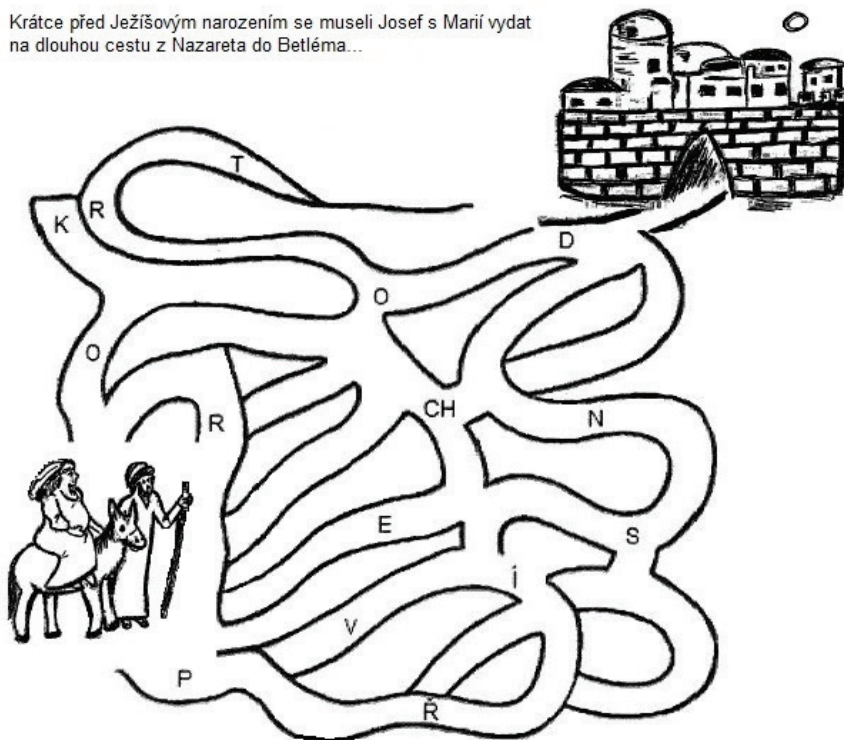
pátky 4., 11. a 18. 12. od 18 hodin: **RORÁTY** – večerní ztišení se starými českými adventními zpěvy a četbou adventních kázání M. J. Husa

Štědrý den 24. 12.: v 15 hodin **ŽIVÝ BETLÉM** na farské zahradě s vánočním příběhem v podání živých lidí a zvířat, koledami a možností odnést si betlémské světlo, od 22,30 hodin

(PŘED)PŮLNOČNÍ BOHOSLUŽBA Narození Páně

(NEJEN) PRO DĚTI:

Krátce před Ježíšovým narozením se museli Josef s Marií vydat na dlouhou cestu z Nazareta do Betléma...

Doba přípravy na Vánoce se nazývá "ADVENT". To označení pochází z latinského slova "adventus", což znamená... Správnou odpověď nalezněš na cestě do Betléma.

KVÁSKOVÁ VÁNOČKA TROCHU JINAK

Na těsto

300 g hladké celozrnné špaldové mouky (Pokud meleme domácí čerstvou mouku, můžete jí na sítu prosít. Vánočka tak více vyběhne. Zbylé otruby pak spotřebujeme do těsta na chléb.), 3 obalené lžičce ječného sladu (cca 190g), 3 lžičce bio slunečnicového oleje na pečení a smažení, 1 lžička žitného kvásku, špetka nerafinované soli, 1/2 lžičky strouhané bio citronové kůry

Po vykvašení

40g loupaných, sekaných mandlí (+ na ozdobu), 3-4 lžičce nesířených rozinek, 1/4 lžičky mleté skořice, špetka vanilkového prášku

Postup:

1. Ingredience na těsto smícháme a pomalu přidáváme teplou vodu tak, aby nám vzniklo hutné těsto.
2. Necháme 4 hodiny kvasit při pokojové teplotě.
3. Po vykvašení přidáme zbylé ingredience a dle vlastní fantazie a zručnosti motáme vánočku. Pokud se vám povedlo těsto řídkší, vložte ho na chvíli do lednice, slad vychladne, zatáhne se a lépe se vám bude pracovat. Nebo dodejte mouku.
4. Pečeme v rozehřáté troubě na 200° C prvních 10 minut a pak na 150° C zbylých 30 minut. Troubu zapněte tak, aby hřála zhora i zespoda, bez jiných vymožeností vzduchů. Zkrátka jako v peci.
5. Vánočku jíme vychlazenou, nejlépe druhý den.

PÍSEŇ 0306

Velebí duše má svatého Boha

J. B. Foerster

2. Nad obzor adventu hvězda, hle, vzhází, království Boží k nám cestu si razí; zaplesá Boží lid, přivítá vše milosti plného Immanuele.
3. Pán Bůh nám učinil veliké věci, o kterých mluvili pradávni svědci; svatě má jméno a ve slovu stojí, milost svou dává těm, kdo se ho bojí.
4. Ramenem přemocným pokoří lháře, skrblíky zažene hněvem své tváře, mocnáře mamonu ze stolec sklátí, hladové nasytí, právo jim vrátí.
5. V pokání před Bohem pokorně stůjme, Syn jeho přichází, jenž se nás ujme. Vítej nám, vítej nám v adventním čase, v tobě duch zkrusený ožije zase!

Zdeněk Trtík

-dž-

Poutník. Občasník pro křesťanskou cestu FS ČCE v Chrástu u Plzně a Kralovicích.

Redakce **Matyáš J. Turský** (e-mail: matyas.tursky@evangnet.cz, mobil: 608 833 790)

Karel Šimr a **Dagmar J. Ženíšková**. Sazba, grafika: **Petr Vrobel**.

Tohle číslo vyšlo v prosinci 2015. Ke stažení na: kralovice.evangnet.cz; chrast.evangnet.cz